

[Finansministeren.]

også. Jeg må gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at udvalgsarbejdet om dette emne er afsluttet, og at det faktisk er trykkerivanskeligheder, der har medført, at vi ikke i dag har betænkningen. Jeg har ved adskillige lejligheder presset på for at få den frem, men det overstiger mine evner at få overvundet disse vanskeligheder; og jeg mener, at det ikke ville være rigtigt fra regeringens side at komme med et udspil her vedrørende denne sag, før vi har denne betænkning. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg kender nogle af oplysningerne og synspunkterne i betænkningen, og de har gjort, at jeg må erkende, at dette problem ikke tegner sig så enkelt for mig, som det gjorde, før jeg blev bekendt med disse oplysninger. Jeg vil i hvert fald ikke være med til en løsning af sambeskatningsproblemet, der medfører en stor ændring i byrdefordelingen, således at familier, hvor hustruen ikke arbejder, og som ikke har særlig store indtægter, skal have større byrder til fordel for en lettelse i beskatningen af familier, hvor begge ægtefæller tjener en god indtægt. Det vil jeg gerne have sagt, for det er et af de problemer, der gør det vanskeligt at løse sambeskatningsproblemet.

Må jeg dernæst sige, at med den ændring af udskrivningsloven, som vi i dag vedtager, løser vi jo faktisk problemet for en meget stor del af familierne ved at forøge proportionalsskattetrækket. Det synes jeg man også skal have med ind i billedet.

I øvrigt er det min mening, at vi allerede i dette forår må kunne få et forslag frem til behandling; om vi så kan blive færdige med det, er en anden sag. Dets nærmere karakter skal jeg ikke skitsere ved denne lejlighed; der er endnu overvejelser tilbage, fordi det står for mig sådan, at den betænkning, vi kan vente, vel belyser problemet indgående — og det er nyttigt — men den giver næppe den løsning, som vi trænger til. Jeg kunne føje til, at det måske er mindre velbetænkt, at man bl. a. fra Dansk Kvindesamfunds side har presset så hårdt på for at få en løsning netop nu. Det havde måske været lettere og mere rationelt at finde en løsning i forbindelse med en dybtgående ændring af vort skattesystem i øvrigt.

Henry Christensen: Til finansministeren vil jeg gerne sige, at når han erkender, at den bundne opsparing — og ikke mindst sådan som den er foreslået i forhold til selve skattereformen i øvrigt — kommer til i større omfang at ske på bekostning af den private opsparing, så bliver det mindre forståeligt — når man tager hensyn til, hvad ministeren i øvrigt sagde — at ministeren totalt afviste enhver drøftelse om i stedet for bunden opsparing at overveje helt eller delvis at lade denne afløse af forbrugsafgifter, hvis formål var at begrænse forbruget. Nu bliver virkningen i meget høj grad, at man gennem den bundne opsparing kommer til at begrænse erhvervslivets investeringsmuligheder. Og når man så siger, at nationalbanken til gengæld skal forøge likviditeten for erhvervslivet ved at købe så og så mange flere obligationer, er det blot at flytte rundt på tingene uden at opnå noget, og så bliver der mindre sammenhæng og mening i det, man angiver er formålet med den økonomiske politik, man foreslår.

Må jeg sige til den højtærede statsminister, at jeg tror, statsministeren havde gjort tinget og folkestyret en tjeneste ved at erkende, at det, vi har været udsat for her, simpelt hen er uholdbart for ordentligt arbejde herinde. Når statsministeren nu vil give den begrundelse, at det var efter aftale og på grund af Nordisk Råd, at jordlovsforslagene blev udsat, så havde udsættelsen jo saglige grunde, som statsministeren og regeringspartierne, forstår jeg, erkendte lige så fuldt, som vi andre gjorde. Men det giver ingen som helst begrundelse for, at man så forlanger jordlovsforslagene, der er et meget stort og omfattende kompleks, behandlet netop i de samme to uger, hvor alle de andre meget store ting skulle behandles. Der var intet, der nødvendiggjorde, at jordlovsforslagene blev behandlet i denne uge fremfor om en, to eller tre uger. Det, der i sin tid var regeringens begrundelse for hast med jordlovsforslagene, var henvisningen til, at vi kunne forvente en hurtig afklaring i fællesmarkedssituationen. Dette er imidlertid totalt ændret, og derfor har statsministeren og regeringen, hvis den havde følt sit ansvar med hensyn til at give folketinget så rimelige arbejdsvilkår som muligt, haft al mulig